

Domov je len jeden

V poslednej dobe sa v našom meste deje niečo nezvyčajné. Teraz nenarážam priamo na nezmyselnú výstavbu obrej elektrárne, ale na to, čo pozorujem medzi ľuďmi. Z istého uhla pohľadu nás celý tento rozruch akoby všetkých spojil a zjednotil nás v boji za spravodlivosť a za to, čo je pre nás všetkých dôležité. Bojujeme za niečo, čo sa týka nás všetkých – starých, či mladých, chudobných, či bohatších. Bojujeme za niečo, čo sa týka nás, našich domovov a nášho malého mesta. Doteraz sme na Trebišov nadávali, aký je to zapadákov, a čo všetko nám tu chýba a teraz ho bránime zo všetkých síl. Až teraz všetci zisťujeme, čo všetko sa nám v našom meste páči a nechceme, aby nám to ktokoľvek cudzí ničil. Až teraz, keď nám hrozí, že nám pod oknami vyrastie uhoľný obor, si uvedomujeme, kde je náš domov a že si ho musíme chrániť. Vieme, že náš domov je práve tu, v Trebišove. A kdekoľvek nás naše cesty v živote zavedú, či už pôjdeme študovať, alebo si nájdeme prácu v inom meste, stále sa sem budeme radi vracat'. Sem budeme voziť naše budúce deti k babkám a dedkom na prázdniny, sem budeme chodiť na Vianoce a na polnočnú... Pokiaľ toto malé, ale o to útulnejšie mestečko zostane aspoň v takej podobe, v akej ho máme teraz.

Určite všetci máme v našom meste nejaké tie „svoje“ miesta, ku ktorým sa nám viažu milé spomienky, ktoré majú v našich srdciach pevné miesto. Či už je to škôlka alebo škola, v ktorej sme prežívali prvé lásky i priateľstvá, kde sme sa toľko navysrážali a navymýšľali hlúposti, alebo naše sídlisko, ktoré zachytávalo naše prvé kroky a pády z bicykla, i všetko, s čím sme dospievali... Môžu to byť tajné zákutia, kde sme sa potajomky stretávali, keď sme sa chceli skryť z dohľadu rodičov, alebo len naša záhrada a vôňa kvitnúcich čerešní... To všetko a ešte oveľa viac bude preč, alebo sa stratí pod vrstvami prachu z dymiacich komínov.

Keď ma prvé teplé lúče vylákajú na vzduch a prechádzam sa v našom krásnom parku, obdivujúc ligotavý odraz listov na hladine jazierka, rada sa pozerám na čistú modrú oblohu a vdychujem vôňu fialiek. Čo budem vidieť a cítiť, až tu postavia uhoľnú príšeru, je vo hviezdach. Modrá obloha a prenikavá vôňa prvých kvetov či pokosenej trávy sa určite stratia v tieni uhoľného monštra...

Myslím, že všetci vieme, ako taká uhoľná elektráreň vyzerá. Stačí sa pozrieť smerom na juh a pri peknom počasí aj voľným okom môžeme vidieť strašiaka Vojany. A teraz si skúste podobné monštrum predstaviť len kúsok od svojho bytu, za koľajnicami v Trebišove. Mne to celé naháňa tak trochu strach.

Som veľmi rada, že sa v našom meste našlo pár odvážnych ľudí, ktorí sa rozhodli za naše mesto bojovať nielen slovami, ale aj činmi. Skúsme im trochu pomôcť a bojovať za naše domovy, za miesta, kde nás vychovali naši rodičia a kde by sme sa raz o nich chceli postarať my. Lebo dom, či byt sa dá kúpiť kdekoľvek na svete, ale domov, ten je len jeden.

Miroslava Germanová, študentka Gymnázia